

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 7.

20 sierpnia 1919.

TREŚĆ.

	<i>Str.</i>
1. Ustawa w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych	238
2. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia urzędu notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kolnie, gub. Łomżyńskiej, z siedzibą w Jedwabnem	240
3. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia urzędu notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu z siedzibą w Błaszczach	240
4. Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Białymstoku	241
5. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Zdrowia Publicznego oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie tymczasowego podwyższenia wynagrodzenia sądowych znawców lekarzy w postępowaniu karnem	241
6. Ustawa normująca stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej	242
7. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2! lipca 1919 r., dotyczące wykonania ustawy w przedmiocie sądów doraźnych	244

8. Ustawa w przedmiocie niektórych zmian w Kodeksie Karnym i Ustawie Postępowania Karnego, oraz w przedmiocie tekstu Kodeksu Karnego	245
9. Ustawa o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego	246
10. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie urzędzenia sądów dla nieletnich	248
11. Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie wprowadzenia sądów doraźnych w okręgach sądów apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego	251
12. Ustawa o prawach, obowiązujących w okręgu sądowym białostockim w zakresie sądownictwa	252
13. Ustawa o upoważnieniu Rządu do wydania rozporządzenia, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskiej	254
14. Ustawa o odpowiedzialności osób wojskowych za przestępstwa z chęci zysku	255
15. Ustawa w przedmiocie umów przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich	256
16. Ustawa o tymczasowym sądownictwie wojskowym	257
17. Ustawa o utraconych tytułach na okaziciela	258
18. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości o ulgach dla aplikantów zawodów prawniczych, którym służba wojskowa przeszkodziła w odbyciu aplikacji	260
19. Okólnik № 175 w przedmiocie organizacji urzędów rozjemczych, przewidzianych ustawą o ochronie lokatorów z dn. 28 czerwca 1919 r.	262
10. Okólnik № 176 w przedmiocie zgłoszenia umów przedślubnych do rejestru handlowego	264
21. Okólnik № 180 w przedmiocie korzystania z podwód przez urzędników sądowych	265
22. Ruch służbowy	265

USTAWA

z dnia 3 lipca 1919 r.

w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Art. 1. Czynnosc dzierżawny od drobnych działek gruntów rozległości do 6 morgów nie może przewyższać trzykrotnego czynszu, płaconego w danej miejscowości za taką dzierżawę w r. 1914 i obliczonego w stosunku 100 rb. = 216 mk. = 250 koron.

Wskazana powyżej norma czynszu dzierżawnego może być dla poszczególnych miejscowości, w których warunki ekonomiczne tego wymagają, podniesiona lub zmniejszona przez władze powiatowe, które wyznaczy Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2. Wszelkie umowy, pociągające za sobą podwyższenie czynszu dzierżawnego od drobnych gruntów do 6 morgów ponad normę, określoną w art. 1 ustawy niniejszej, lub czynszu ustanowionego w myśl tegoż artykułu przez władze powiatowe, mogą być na żądanie dzierżawcy sądowo zmienione przez stosowne zmniejszenie czynszu dzierżawnego do normy określonej w art. 1 za czas od 1 stycznia 1919 r.

W razie, jeżeli wyrokiem sądowym zostanie nakazane zmniejszenie czynszu dzierżawnego, cała nadpłacona przez dzierżawcę nadwyżka za czas od 1 stycznia 1919 r. zaliczona będzie na czynsz bieżący.

Art. 3. Wypuszczający w dzierżawę drobne działki gruntów do 6 morgów nie może w czasie trwania niniejszej ustawy bez zgody dzierżawcy ani wymówić umowy dzierżawnej, zawartej na piśmie lub ustnie, ani wytoczyć lub prowadzić sprawy o eksmisję, ani też usunąć dzierżawcy z gruntu, chociażby termin dzierżawy upłynął na jesieni 1918 r., o ile dany grunt pozostaje dotąd w posiadaniu dzierżawcy.

Wyroki prawomocne, orzekające eksmisję drobnych dzierżawców (art. 1), niewykonane przed wydaniem ustawy niniejszej, nie podlegają wykonaniu w czasie trwania ustawy.

Przepisy artykułu niniejszego nie mają jednak zastosowania wtedy, kiedy drobny dzierżawca bądź z własnej winy nie płaci należnego czynszu dzierżawnego w terminach umówionych, bądź dewastuje nieruchomość dzierżawioną, bądź dopuszcza się względem wypuszczającego w dzierżawę lub jego majątku czynów, karanych przez kodeks karny, bądź wreszcie zgodził się sam na opuszczenie gruntu dzierżawionego.

Art. 4. Jeżeli dana parcela gruntu z majątku, opuszczonego przez właściciela z przyczyny wypadków wojennych, została objęta przez drobnego dzierżawcę, a po powrocie właściciela uprawianie tej parceli przez dzierżawcę przeszkadza rozwinięciu ogólnego planu gospodarczego (psuje płodozmian i t. p.), to właściciel ma prawo żądać, po sprzeczce zbioru, ustąpienia dzierżawcy z uprawianej działki, dając mu wzamian inną parcelę równej dobroci. Nakłady poczynione przez dzierżawcę (uprawa, posiewy i t. p.) na parceli, którą tenże jest zmuszony porzucić, winny być przez właściciela wynagrodzone, o ile tych nakładów dzierżawca nie wykorzystał lub też z nich korzystać nie będzie.

Art. 5. W sprawach, wynikających ze stosowania ustawy niniejszej, sąd obowiązany jest skłaniać strony do pojednania.

W tym celu sąd ma prawo zbierać dowody z urzędu, nakazywać osobiste stawiennictwo stron, tudzież zażądać złożenia przez nie w oznaczonym terminie wyjaśnień i dowodów.

Art. 6. Stosowanie przepisów ustawy niniejszej nie może być uchylone lub ograniczone przez umowy stron.

Art. 7. Ustawa niniejsza nie dotyczy umów dzierżawnych, zawartych na mocy ustawy tymczasowej w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych z dn. 8 marca 1919 r. (Dz. p. p. P. 1919 r. № 23, poz. 235), oraz wymawiania dzierżaw przez powracających do kraju właścicieli drobnych gospodarstw rolnych.

Art. 8. Przepisy ustawy niniejszej stosują się i do poddierzawców.

Art. 9. Ustawa niniejsza obowiązuje do końca 1920 r.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 57 z d. 18 lipca 1919 r., pozycja 345).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia urzędu notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kolnie, gub. Łomżyńskiej z siedzibą w Jedwabnem.

Na zasadzie art. 4 ustawy notarialnej z r. 1866, po porozumieniu się z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu, postanawiam utworzyć urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kolnie, gub. Łomżyńskiej, z siedzibą w Jedwabnem.

Warszawa, dnia 7 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 57 z d. 18 lipca 1919 r., pozycja 349).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia urzędu notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu z siedzibą w Błaszczach.

Na zasadzie art. 4 ustawy notarialnej z r. 1866, po porozumieniu się z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu, postanawiam utworzyć urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu z siedzibą w Błaszczach.

Warszawa, dnia 7 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 57 z d. 18 lipca 1919 r., pozycja 348).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Białymstoku.

Na zasadzie art. 3-go dekretu z dnia 7-go lutego 1919 r., poz. 170 Dz. Pr., Rada Ministrów postanawia:

Art. 1. Utworzyć z dniem 1 sierpnia 1919 r. sąd okręgowy w Białymstoku, który należeć będzie do okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie.

Art. 2. Do właściwości terytorjalnej sądu okręgowego w Białymstoku zaliczyć powiaty: białostocki, bielski i sokólski b. gub. Grodzieńskiej.

Art. 3. Ustanowić następujący skład tego sądu: prezes, wiceprezes, 7-miu sędziów okręgowych i 10-ciu sędziów śledczych, prokurator, 3-ch podprokuratorów, 4-ch sekretarzy, 10-ciu podsekretarzy, 1 skarbnik, 1 rachmistrz, 1 archiwista, 21 kancelistów, 6 djetarjuszów, 8 woźnych sądowych przy sądzie okręgowym, 6 woźnych, 8 gońców, 24 sędziów pokoju, 24 sekretarzy sądów pokoju, 24 kancelistów przy sądach pokoju, 6 djetarjuszów przy sądach pokoju, 24 woźnych przy sądach pokoju, 1 pisarz hipoteczny przy sądzie okręgowym w Białymstoku, 1 aplikant według kat. VIII, jeden aplikant według kat. IX i jeden aplikant według kat. X-ej.

Warszawa, dn. 12 lipca 1919 r.

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 58 z d. 22 lipca 1919 r., pozycja 352).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości

w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Zdrowia Publicznego oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie tymczasowego podwyższenia wynagrodzenia sądowych znawców lekarzy w postępowaniu karnem.

Art. 1. Lekarzom, występującym w postępowaniu karnem w charakterze znawców, przyznaje się z powodu nadzwyczajnych stosunków drożyznianych na czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1919 r. podwyżkę wynagrodzenia za czynności sądowo-lekarskie, ustalonego w § 1 rozp. austriackiego ministra sprawiedliwości z dnia 20 marca 1901 r., Dz. p. p. № 34, w wysokości 150⁰/₀.

Art. 2. Ta podwyżka należy się za wszystkie czynności znawców lekarzy i weterynarzy w postępowaniu karnem, dokonane między 1 stycznia a 31 grudnia 1919 r. Jeżeli należyłość oznaczono już przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, to podwyżka będzie obliczona i wypła-

cona tylko na wniosek uprawnionego. Ten dodatkowy wymiar podwyżki nie podlega zatwierdzeniu przez sąd apelacyjny nawet w przypadkach, wymienionych w § 8 l. 1 rozporządzenia austriackiego ministra sprawiedliwości z dnia 20 marca 1901 r. Dz. p. p. № 34.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze b. zaboru austriackiego z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 17 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

(Dz. Praw № 58 z d. 22 lipca 1919 r., pozycja 353).

USTAWA

z dnia 11 lipca 1919 r.

normująca stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej.

Art. 1. Funkcjonariusze państwowi mają dopełnić obowiązku służby wojskowej według ogólnych przepisów ustawy wojskowej z zastosowaniem poniższych wyjątków i postanowień.

Art. 2. Funkcjonariusz państwowy, powołany do czynnej służby wojskowej, zostaje przez swoją władzę służbową zwolniony od służby cywilnej na czas pełnienia służby wojskowej.

Ministerstwo Spraw Wojskowych może na wniosek właściwej władzy centralnej zwolnić czasowo od czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego tych, powołanych do niej funkcjonariuszów państwowych, którzy są ze względów publicznych niezbędnie potrzebni w służbie cywilnej.

Art. 3. Ministrowie, kierownicy ministerstw i innych naczelnych urzędów centralnych oraz podsekretarze stanu są wolni od służby wojskowej, dopóki piastują swój urząd, zarówno w czasie pokoju jak i na wypadek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego.

Art. 4. Funkcjonariusz etatowy, powołany do obowiązkowej czynnej służby wojskowej, pozostaje nadal na etacie osobowym danej władzy cywilnej i ma się zgłosić z powrotem do służby bezzwłocznie po zwolnieniu z wojska.

Art. 5. Przez czas spełniania normalnej powszechnej powinności wojskowej, to jest obowiązkowej czynnej służby w wojsku stałym, na zasadzie art. 4-go lit. a, 6-go i 87-go Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 27-go października 1918 r. (Dziennik Praw № 13 poz. 28) funkcjonariusz państwowy nie otrzymuje uposażenia od władzy cywilnej, ale czas tej służby zalicza mu się do wymiaru emerytury.

Art. 6. Podczas pełnienia czynnej służby wojskowej w zapasie (wyszkolenie wojskowe) do 10 tygodni, tudzież podczas periodycznych ćwiczeń wojskowych, funkcjonariusz państwowy zatrzymuje swoje uposażenie cywilne; okres ten liczy się tak, jakby funkcjonariusz pełnił przez ten czas cywilną służbę państwową.

Art. 7. W razie powołania funkcjonariusza etatowego do czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego, zalicza mu się również czas służby w wojsku tak, jakby pełnił przez ten czas cywilną służbę państwową. Pobiera on obok gaży wojskowej (żołdu) różnicę między pełnym uposażeniem wojskowym a cywilnym, o ile uposażenie cywilne jest wyższe, a nadto, jeżeli prowadzi własne gospodarstwo rodzinne, otrzymuje, w miarę swych stosunków rodzinnych, dodatek w wysokości od 20 do 40% uposażenia cywilnego, o ile z tego samego tytułu nie przysługują mu specjalne dodatki z funduszy wojskowych.

Wyплаты różnicy oraz ewentualnie dodatku ze względu na stosunki rodzinne dokonywa się z funduszy tej władzy centralnej, na której etacie dany funkcjonariusz pozostaje.

Stawkę wysokości dodatków dla członków rodziny i osób utrzymywanych przez powołanego do służby wojskowej funkcjonariusza określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 8. Wyjątkowo, o ile przemawiają za tem ważne względy służbowe, władza centralna może zezwolić na zastosowanie postanowień art. 7 także do poszczególnych funkcjonariuszów nieetatowych.

Art. 9. Bez ustawowego obowiązku funkcjonariusz państwowy może wstąpić dobrowolnie na pewien okres czasu do służby wojskowej, o ile jego cywilna władza służbowa udzieli mu w tym celu urlopu.

Władza ta może uzależnić udzielenie takiego urlopu od zrzeczenia się uposażenia na czas służby wojskowej, a nadto orzec, że czas ten nie liczy się do czasokresów, wymaganych do osiągnięcia wyższego uposażenia służbowego.

Art. 10. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z chwilą wejścia jej w życie przestają obowiązywać wszystkie sprzeczne z nią ustawy i rozporządzenia.

Art. 11. Wykonanie tej ustawy porucza się wszystkim Ministrom.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski

(Dz. Praw № 59 z d. 26 lipca 1919 r., pozycja 357).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lipca 1919 r., dotyczące wykonania ustawy w przedmiocie sądów doraźnych.

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. № 55 Dz. Pr. poz. 341 postanawia się co następuje:

Art. 1. Ogłoszenie o wprowadzeniu sądownictwa doraźnego (art. 3 i 4 ustawy w przedmiocie sądów doraźnych), nastąpi przez rozlepienie obwieszczeń, w których podana będzie do powszechnej wiadomości uchwała Rady Ministrów, zarządzająca postępowanie doraźne, z określeniem w sposób ogólnie przystępny tych przestępstw, które poddane zostały sądowi doraźnemu, z oznaczeniem grożącej kary, tudzież z wezwaniem, by wystrzegano się popełniania takich przestępstw pod groźbą stawienia winnych przed sąd doraźny.

Art. 2. Po nadesłaniu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wymienionych w art. 1 ogłoszeń, powiatowy Komisarz rządowy natychmiast zarządzi rozlepienie tychże w mieście powiatowem; w szczególności czuwać należy nad tem, by rzeczony ogłoszenia umieszczone zostały na budynkach, w których mają siedzibę władze sądowe i administracyjne.

Art. 3. Ogłoszenia o wprowadzeniu sądów doraźnych powiatowy Komisarz rządowy prześle również wszystkim gminom powiatu, na które rozciągnięto sądownictwo doraźne, celem natychmiastowego rozlepienia tychże ogłoszeń w gminie, tudzież sądom pokoju, celem ogłoszenia przy wejściu do sądu.

Art. 4. Powiatowy Komisarz rządowy zarządzi ogłoszenie o wprowadzeniu sądów doraźnych w miarę uznania tychże innym sposobem (ustne ogłoszenia za pośrednictwem organów policji i t. p.), powołując do współdziałania władze gminne.

Art. 5. O dniu rozlepienia ogłoszeń w mieście powiatowem (art. 4 ustawy) powiatowy Komisarz rządowy niezwłocznie zawiadomi właściwy sąd okręgowy i prokuratora tegoż sądu. Zawiadomienie takie powinno się znajdować w ręku władz sądowych i prokuratorskich dnia następnego po dniu rozlepienia obwieszczeń w mieście powiatowem.

Zawiadomienie nastąpi na piśmie, z oznaczeniem daty rozlepienia obwieszczeń w mieście powiatowem, tak liczbami, jak literami; zawiadomienia telegraficzne są dopuszczalne, muszą być atoli natychmiast powtórzone przez przesłanie zawiadomienia na piśmie.

Art. 6. Z chwilą wprowadzenia sądów doraźnych powiatowy Komisarz rządowy przypomni władzom policyjnym powiatu, że o przestępstwach podlegających sądom doraźnym winny zawiadomić władze prokuratorskie; zawiadomienie sędziów śledczych w myśl art. 250 (l. p. k. nie jest potrzebne.

Art. 7. Przewidziane w art. 24 ustawy w przedmiocie sądów doraźnych ogłoszenie o wykonaniu wyroku śmierci rozlepione będzie w siedzibie sądu okręgowego, który wyrok wydał, a jeśli wyrok wydano poza siedzibą sądu okręgowego, także w miejscu wydania wyroku.

Obwieszczenie nastąpi również w miejscowości, w której przestępstwo popełniono.

Art. 8. Prokurator sądu okręgowego prześle przygotowane już do rozlepienia obwieszczenia, o których mowa w art. 7, właściwym władzom policyjnym lub gminnym z wezwaniem rozlepienia tychże i zawiadomienia go o wykonaniu zlecenia.

Art. 9. W miastach, stanowiących samodzielne jednostki administracyjne, czynności przewidziane w art. 25 niniejszego rozporządzenia należą do przedstawiciela państwowej władzy administracyjnej.

Art. 10. Koszta sporządzenia ogłoszeń, przewidzianych w art. 7, pokrywane będą z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości, koszta sporządzenia innych ogłoszeń z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Wojciechowski

(Dz. Praw № 60 z d. 28 lipca 1919 r., pozycja 362).

USTAWA.

z dnia 21 lipca 1919 roku.

w przedmiocie niektórych zmian w Kodeksie Karnym i Ustawie Postępowania Karnego, oraz w przedmiocie tekstu Kodeksu Karnego.

Art. 1. Zatwierdza się dekret z dnia 9 grudnia 1918, № 20 Dz. Pr. z roku 1918 poz. 57, w przedmiocie niektórych zmian w Kodeksie Karnym i ustawie postępowania karnego z następującymi zmianami:

1) Część 2-ga art. 1 ma brzmień:

„Ustęp pierwszy art. 55 K. K. otrzymuje brzmienie następujące:

Zamiast kary śmierci i ciężkich robót bezterminowych stosuje się zamknięcie w więzieniu na czas do lat 12, zamiast ciężkich robót terminowych—zamknięcie w więzieniu na czas do lat 8, a zamiast zesłania na osiedlenie i domu poprawy — zamknięcie w więzieniu na czas do lat 3”.

2) W art. 2 po „623” dodać należy „625 ustęp 6”.

3) W art. 3 po wyrazach „476 K. K.” zamiast słów „o ile dotyczą ojca i matki” dodać należy słowa: „o ile dotyczą ojca, matki lub innych krewnych wstępnych”.

4) W art. 7 wyrazy „10 lipca” zastąpić należy wyrazami „18 lipca”.

Art. 2. W części 2 art. 36 K. K. po wyrazach „w wypadkach gdy odebranie ich zostało specjalnie przewidziane w ustawie” dodać należy „w innych zaś wypadkach — według uznania sądu”.

Art. 3. Część 2 art. 3 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego z dnia 7 sierpnia 1917, № 1 Dz. Urz. Dep. Sprawiedl. T. R. S., otrzymuje brzmienie następujące:

„Kara zamknięcia terminowego w ciężkim więzieniu, zastępująca ciężkie roboty terminowe, wymierzana będzie na czas od lat czterech do lat piętnastu, a zastępująca zesłanie na osiedlenie — na czas od roku jednego do lat czterech”.

W części 3 tegoż artykułu przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego wyraz „rozporządzeniach” zastąpić należy wyrazem „przepisach”.

W art. 17 tychże przepisów przechodnich wyrazy „przy uprawianiu nierzędu winny udzielania jej poparcia w jakikolwiek sposób” — zastąpić należy wyrazami „lub jakiegokolwiek poparcia przy uprawianiu nierzędu”.

Art. 4. Dekret z dnia 8 lutego 1919, № 17 Dz. Pr. poz. 220, w przedmiocie tekstu Kodeksu Karnego uchyla się.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezes Ministrów:

w z. S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 63 z d. 5 sierpnia 1919 r., pozycja 375).

U S T A W A

z dnia 28 lipca 1919 r.

o przyznaniu funkcjonariuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego.]

Art. 1. Sejm upoważnia Rząd do wypłacania etatowym i nietatowym funkcjonariuszom państwowym nauczycielom publicznych szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych, bez względu na treść warunków pisma nominacyjnego obok dotychczasowych przez nich pobieranych dodatków drożyznianych i kwartalnych — także nadzwyczajnego dodatku drożyznianego, a to począwszy od dnia 1 lipca 1919 r. aż do czasu uregulowania poborów służbowych.

Art. 2. Nadzwyczajny dodatek drożyzniany wynosi, bez względu na miejsce służbowe miesięcznie:

- dla funkcjonariuszów państwowych: (patrz str. 247)
- dla profesorów zakładów teologicznych — wedle VI-ej kategorii płac, względnie rangi;
- dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych wedle tej kategorii płac, względnie rangi, której odpowiada ich zasadnicza płaca;
- dla wszystkich innych pracowników państwowych, nie zaliczonych do żadnej z powyższych kategorii płac, względnie rangi:

	M A Ł O P O L S K A					K R Ó L E S T W O		
	1	2	3	4	5	1	2	3
Kategorie płac, względnie ranga	Wolni, wdowcy bezdzietni	Żonaci bezdzietni, wdowcy z 1 dzieckiem	Żonaci z 1 lub 2 dziećmi, wdowcy z 1 lub 3 dziećmi	Żonaci z 3 lub 4 dziećmi, wdowcy z 4 lub 5 dziećmi	Żonaci z więcej jak 4 dziećmi, wdowcy z więcej jak 5 dziećmi	Wolni, wdowcy bezdzietni	Żonaci do 2 dziećmi lub wdowcy do 3 dziećmi	Żonaci z więcej jak 2 dziećmi, wdowcy z więcej jak 3 dziećmi
I	—	—	—	—	—	600	700	800
II i III	400	450	500	550	600	400	500	600
IV Va, Vb	320	340	360	380	400	320	360	400
VI i VII	280	300	320	340	360	280	320	360
VIII i IX	220	240	260	280	300	220	260	300
X i XI	120	140	160	180	200	120	160	200

stanu wolnego 120 Mk.
 żonaty bezdzietnych lub posiadających do 3 dzieci 160 „
 żonaty posiadających więcej jak 3 dzieci 200 „
 e) starsi gońcy, o ile są żonaci 100 „

Art. 3. Na obszarze b. okupacji austriackiej, jako też b. zaboru austriackiego, wypłata dodatku nastąpi w walucie koronowej według relacji 1 Mk. = 1 kor. 75 hal.

Art. 4. Przynależność do rangi określa się według wysokości pobieranych zasadniczych poborów łącznie z dodatkami za lata służby.

Art. 5. Postanowienia niniejszej ustawy nie dotyczą nauczycieli wyższych zakładów naukowych, pracowników kolejowych, jako też tych osób, które pełnią państwowe funkcje służbowe na podstawie specjalnych z nimi zawartych umów co do wysokości wynagrodzenia — o ile to wynagrodzenie jest wyższe od poborów tej kategorii płacy, względnie rangi, do której zostały zaliczone.

Art. 6. Osobom, uprawnionym w myśl niniejszej ustawy do poboru dodatku drożyznianego, jeśli stanowią jedną rodzinę i mają jedno wspólne gospodarstwo domowe, może być wypłacony tylko jeden nadzwyczajny dodatek drożyzniany w wysokości, odpowiadającej najwyższej kategorii płacy, względnie rangi, jednej z osób do wspólnego gospodarstwa należących.

Art. 7. Pobory służbowe profesorów uniwersytetów we Lwowie i Krakowie, akademii górniczej i sztuk pięknych w Krakowie, jakoteż politechniki i akademii weterynarii we Lwowie zostają zrównane z zasadniczymi poborami łącznie z dotychczasowymi dodatkami drożyznianymi profesorów uniwersytetu i politechniki w Warszawie, począwszy od 1 lipca 1919 r.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Skarbu:

Karpiński

(Dz. Praw № 63 z d. 5 sierpnia 1919 r., pozycja 377).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości

w przedmiocie urządzenia sądów dla nieletnich.

Przepisy wykonawcze, dotyczące urządzenia sądów dla nieletnich oraz tryb rozpoznawania spraw w tych sądach.

Na mocy artykułu 4-go dekretu Naczelnika Państwa z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie utworzenia sądów dla nieletnich, zarządzam co następuje:

Art. 1. W miastach: Warszawie, Łodzi i Lublinie utworzone zostają dnia 1 września 1919 r. sądy dla nieletnich. Sądy te rozpatrywać mają wszelkie sprawy karne, wchodzące w granice kompetencji sądów pokoju pomienionych miast, o ile są skierowane:

- a) przeciwko nieletnim do lat 17 włącznie;
- b) przeciwko osobom starszym, obwinionym o czyny występne względem nieletnich do lat 17 włącznie, wymienione w art. 283, 315 p. 4, 365, 366, 420, 421, 422, 423, 524 ust. 1, 525, 528 (o ile dotyczy prostytucji nieletnich), 529 Kodeksu Karnego.

Wszystkie wyżej wymienione sprawy, o ile zostaną wszczęte od dnia 1 września 1919 r. włącznie w obrębie miast Warszawy, Łodzi i Lublina, winny być kierowane wyłącznie do właściwych sądów dla nieletnich wspomnianych miast.

Art. 2. Przy postępowaniu karnem przeciwko nieletnim winien sędzia pamiętać stale o stronie wychowawczej i dążyć do tego, by nieletniego skierować na drogę poprawy, a usuwać go od wpływów, które by go mogły spowodować do nowych czynów karygodnych. W tym celu należy bacznie przestrzegać wszystkie obowiązujące przepisy, dotyczące nieletnich. Urządzenie zewnętrzne sądu, sposób prowadzenia spraw powinny wykluczać

surową oficjalność i ostentację sądów dla pełnoletnich. Sędzia winien postępować z nieletnim, mając ciągle i zawsze na względzie pozyskanie w przyszłości w nieletnim pozytywnej jednostki społecznej, oraz jego rozwój i wiek.

Art. 3. Do sądów dla nieletnich powoła sędzia, w myśl przepisów art. 41 K. K., jako opiekunów sądowych — osoby obojga płci, szczególnie kwalifikujące się do kierowania i nadzoru nad nieletnimi (art. 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.).

Opiekunowie sądowi będą podlegali dyrektywie sędziego według wydanej instrukcji, jako jego pomocnicy w zbieraniu informacji o nieletnich, zajmą się w wypadkach przez sędziego wskazanych opieką nad nieletnimi, niepozostającym pod dozorem rodzicielskim, lub gdy dozór rodzicielski wymaga jeszcze dodatkowej kontroli odpowiedzialnej, oraz będą mieli nadzór nad nieletnimi, skazanymi na karę, a korzystającymi z prawa zawieszenia kary (art. 19 i nast. przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego).

Opiekunowie będą pobierali wynagrodzenie stałe z funduszków dyspozycyjnych sądów (art. 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.).

Art. 4. Sprawę z oskarżenia nieletniego od lat 10 — 17 włącznie o spełnienie czynów karygodnych łącznie z dorosłymi, wyłącza się jako odrębną i rozpoznaje osobno od spraw uczestników dorosłych, jeżeli to jest możliwe ze względu na okoliczności sprawy (art. 207¹ U. P. K.). Sprawę starszych należy — o ile możliwości — oddać naprzód pod rozpatrzenie właściwego sądu, który po jej rozważeniu, akta odeśle do sądu dla nieletnich. W zbiegu sprawy nieletnich ze sprawą starszych rozstrzyga sąd dla nieletnich.

Art. 5. Przy postępowaniu w sprawach nieletnich przestępców sędzia winien kierować się następującymi zasadami:

- a) oprócz powodów do wszczęcia spraw w sądach pokoju, przewidzianych w art. 42 U. P. K., sąd dla nieletnich winien przystąpić do rozpatrzenia sprawy: 1) gdy do sądu stawia się rodzice ze skargą na karygodne czyny lub złe prowadzenie się nieletniego ich dziecka; 2) gdy do sądu stawia się nieletni, prosząc o opiekę i pomoc;
- b) po odebraniu zawiadomienia, skargi lub podania sędzia zbiera wiadomości co do osoby nieletniego, otoczenia jego, stanu umysłowego i moralnego oraz wpływów i warunków ekonomicznych, w jakich nieletni żyje. Wiadomości te sędzia zbiera albo przez opiekuna sądowego, albo bezpośrednio według swego uznania, u osób, u których nieletni się znajduje, uczy lub jest zatrudniony, względnie od innych osób bliskich nieletniemu;
- c) aresztu prewencyjnego dla nieletnich należy wedle możliwości unikać, a w razie konieczności zastosować go według art. 77¹ i 416¹ U. P. K. Zalecane jest również urządzenie przy sądach izb zatrzymania (art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.), w których nieletni, przyprowadzony do sądu, a nie mogący pozostawać na wolnej stopie, zostanie zatrzymany aż do osądzenia pod dozorem opiekuna sądowego lub osoby przez sędziego wyznaczonej;
- d) sędzia winien we wszystkich wypadkach nie zupełnie wyjaśnionych, stosując na zasadzie art. 118 U. P. P. analogicznie przepisy

356¹, 356⁴ i 356⁵ U. P. K. oraz korzystając z przepisu art. 90¹ U. P. K., zaważać przed terminem do rozprawy głównej nieletniego wraz z rodzicami, opiekunem lub osobami, mającymi dozór nad nieletnim, celem wysłuchania ich wyjaśnień przy drzwiach zamkniętych. Sędzia może powoływać do uczestniczenia przy tych badaniach opiekuna sądowego;

- e) jeżeli z dochodzenia wyniknie, że nieletni popełnił czyn występny bez zrozumienia przestępności spełnionego czynu, sąd sprawę umarza, udzieliwszy uprzednio rodzicom lub opiekunom, będącym brakiem nadzoru albo wywierającym zły wpływ na nieletniego,—odpowiedniego pouczenia (art. 52¹, 52², 356³ U. P. K.);
- f) jeżeli w toku badania powstaną wątpliwości co do normalności fizycznej lub umysłowej nieletniego, sędzia wzywa lekarza lub pedagogów jako biegłych, celem zbadania nieletniego, i dla obserwacji może zlecić pomieścić go czasowo w zakładzie leczniczym lub wychowawczym (356¹, 356⁶ U. P. K.);
- g) skoro badanie wskaże, że nieletni jest fizycznie lub moralnie zaniedbany, dręczony przez rodziców czy też opiekuna, lub działał pod ich złym wpływem, albo pozbawiony zupełnie ich dozoru, sędzia winien, w myśl art. 420 K. K., wytoczyć sprawę rodzicom, względnie opiekunowi, celem ukarania ich lub odebrania im władzy nad nieletnim, albo oddać sprawę właściwemu prokuratorowi, celem wytoczenia akcji o odebranie władzy rodzicielskiej według art. 339, 340, 416 Kodeksu Cywilnego Królestwa Polskiego. Nieletniego, pozbawionego opieki rodzicielskiej, umieszcza sędzia przy innej rodzinie pod nadzorem opiekuna sądowego, albo w zakładzie wychowawczym państwowym albo prywatnym, uznanym za stosowny przez Ministerstwo Sprawiedliwości;
- h) jeżeli sprawa została wszczęta z oskarżenia prywatnego, a okoliczności czynu nie były obciążające, sędzia winien, zaważawszy obie strony wraz z rodzicami lub opiekunem nieletniego, wpływać na nich, celem pogodzenia się stron przed rozprawami i udzielić — w razie cofnięcia oskarżenia, w myśl art. 16 p. 3 U. P. K. — nieletniemu winowajcy, względnie jego rodzicom lub opiekunowi, pouczenia, zwracając uwagę na skutki powtórnego przekroczenia prawa.

Art. 6. Rozprawa główna w sprawach przeciw nieletnim winna się zawsze odbywać przy drzwiach zamkniętych (art. 89² U. P. K.).

Art. 7. Na pierwszy termin do rozprawy głównej należałoby — o ile nie było poprzednio wstępnego dochodzenia—w myśl niniejszego rozporządzenia, nie wzywać świadków, lecz tylko strony wraz z osobą, nadzór mającą nad nieletnim. Sędzia przesłuchuje te osoby i dopiero, gdy nieletni oskarżony nie przyznaje się do winy, a sędzia nabierze przekonania, że nieletni działał ze zrozumieniem karygodności czynu inkryminowanego mu, odracza termin i wzywa na nowo wyznaczony termin w trybie zwyczajnym strony, świadków i biegłych.

Art. 8. Zwraca się uwagę na przepisy art. 19 i 20 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego (Dziennik Urzędowy № 1 str. 28) i zaleca stosowanie w najszerszej mierze prawa zawieszenia wykonania kary na czasokres oznaczony, by dać skazanemu nieletniemu możliwość zasłużenia

na odpuszczenie kary przez dobre sprawowanie się i dążenie do poprawy. W czasie zawieszenia kary nieletni winni być pod nadzorem opiekuna sądowego.

Między karami, wyliczonymi w art. 55 i 56 Kodeksu Karnego, przewidziane jest umieszczenie nieletniego w zakładach wychowawczo-poprawczych. Należy z tej kary korzystać, o ile oddanie nieletniego pod dozór odpowiedzialny nie jest możliwym. Sędzia może umieszczać nieletniego nie tylko w zakładzie wychowawczo-poprawczym państwowym, ale i w zakładzie lub instytucji prywatnej, uznanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości za odpowiednią.

W razie pozbawienia osoby, wymienionej w art. 420 Kodeksu Karnego, władzy nad nieletnim, może sędzia oddać nieletniego pod opiekę innej rodziny, zasługującej na zupełne zaufanie, w warunkach dla nieletniego odpowiednich, stawiając go jednocześnie pod dozór opiekuna sądowego.

Art. 9. O sprawach nieletnich pracowników fabrycznych sędzia zawiadamia właściwy inspektorjat pracy.

Art. 10. W więzieniach winny być urządzone osobne oddziały dla nieletnich, aby nie mieli oni żadnej styczności ze starszymi przestępcami i byli w tych oddziałach zajęci nauką i pracą.

O urządzeniu więzień dla nieletnich wydane zostaną osobne przepisy.

Art. 11. W miejscowościach, gdzie niema sądów dla nieletnich, sądy pokoju winny ściśle się kierować powyższymi zasadami, pilnie przestrzegając, aby sprawy nieletnich były sądzone w specjalnie ku temu wyznaczone dni i godziny i przy drzwiach zamkniętych.

Art. 12. Przy sądzeniu spraw, dotyczących nieletnich, w instancjach apelacyjnych, sądy winny w miarę możliwości stosować się do niniejszych przepisów.

Warszawa, d. 26 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 63 z d. 5 sierpnia 1919 r., pozycja 378).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie wprowadzenia sądów doraźnych w okręgach sądów apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego.

Na wniosek Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w myśl art. 2 Ustawy Sejmowej z dnia 30 czerwca 1919 r. (№ 55 Dz. Praw poz. 341) Rada Ministrów postanawia wprowadzić na 6 miesięcy, licząc od daty niniejszej uchwały, sądy doraźne w okręgach sądów apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego względem przestępstw, przewidzianych w kodeksie karnym z r. 1903:

w art. 123 i 222;

w art. 279 cz. 1 ust. 2 oraz cz. 1 ust. 3 tegoż artykułu, o ile chodzi o bandy w celach kradzieży, rozboju i wymuszeń;

w art. 453, 454 i 455;
 w art. 556, gdy chodzi o uszkodzenie telegrafu i telefonu, przeznaczonego do użytku publicznego lub rządowego;
 w art. 557, gdy chodzi o uszkodzenie mostu;
 w art. 558, gdy chodzi o uszkodzenie toru lub taboru drogi żelaznej lub znaku ostrzegawczego, ustanowionego dla ochrony bezpieczeństwa komunikacji kolejowej;
 w art. 562, 563, 564 ust. 1 i 3, 584;
 w art. 585, jeśli to przestępstwo popełniono w warunkach, przewidzianych w art. 583 z wyłączeniem ustępu 2, lub w art. 584;
 w art. 589;
 wreszcie w art. 590 cz. 2 ust. 3 i 4.

Warszawa, d. 1 sierpnia 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 63 z d. 5 sierpnia 1919 r. pozycja 380).

U S T A W A

z dnia 31 lipca 1919 roku

o prawach, obowiązujących w okręgu sądowym białostockim w zakresie sądownictwa.

Art. 1. Przepisy, dotyczące zarządu i wymiaru sprawiedliwości, w szczególności przepisy, dotyczące urzędzenia sądownictwa, obrony sądowej, dyzlokacji sądów, wynagrodzenia urzędników wymiaru sprawiedliwości, przepisy ustawy o notariacie, przepisy przechodnie do Ustawy Postępowania Cywilnego, przepisy dotyczące prawa i postępowania karnego, tudzież kosztów sądowych i egzekucyjnych, obecnie obowiązujące w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego, rozciąga się niniejszem na okrąg sądowy białostocki, o ile w następnych artykułach nie zrobiono pod tym względem wyjątku.

Art. 2. W okręgu białostockim zachowuje moc obowiązującą dotychczasowe prawo cywilne, handlowe, materialne i formalne oraz wekslowe.

Art. 3. Na okrąg sądowy białostocki rozciąga się moc ustawy hipotecznej 1818 r. i prawa o przywilejach i hipotekach 1825 r., oraz wszelkich uzupełniających te ustawy przepisów. Będą one tam miały zastosowanie odpowiednie do właściwości miejscowego prawodawstwa.

Przy pierwiastkowej regulacji hipotecznej nieruchomości, gdy udowodnione zostało, że rejestr wieczysty lub inne ważne dokumenty, mogące słu-

żyć za podstawę do stwierdzenia tytułu do nieruchomości lub innego prawa rzeczowego, uległy zniszczeniu, zwierzchność hipoteczna może z urzędu zarządzić wszelkie właściwe środki celem umożliwienia stronie stwierdzenia jej praw, w szczególności w braku innych dowodów władna jest na żądanie strony zarządzić w tym celu badanie świadków, które prowadzone będzie trybem, w Ustawie Postępowania Cywilnego wskazanym.

Minister Sprawiedliwości mocen jest przedłużać terminy do regulacji hipotecznej, przewidziane w art. 23 prawa o przywilejach i hipotekach 1825 r.

Art. 4. W okręgu białostockim będzie miał odpowiednie zastosowanie: a) dekret o rejestrze handlowym z dnia 7 lutego 1919 r. (Dzien. Pr. № 14 poz. 164); b) rozporządzenie w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego z dnia 16 czerwca 1919 r. (Dz. Pr. № 50 poz. 328), i c) dekret o zawieszeniu biegu terminów i przedawnień z dn. 16 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. № 9 poz. 121).

Art. 5. Jeżeli w przepisach ustawowych kwoty pieniężne, określające karę lub grzywnę, oznaczone są w walucie rublowej, natenczas należy je przeliczać według stosunku 1 rb. = 2 mk. W innych wypadkach przy przeliczaniu na walutę markową kwot, oznaczonych w rublach, będą miały zastosowanie dotychczas obowiązujące w okręgu sądowym białostockim rozporządzenia o walucie. W szczególności będą przeliczane: a) należności, płatne przed 19 grudnia 1917 r. i niezapłacone we właściwym czasie z winy dłużnika według kursu 1 rb. = 2 mk.; b) inne należności, płatne przed 19 grudnia 1917 r., tudzież należności, płatne po 18 grudnia 1917 r., będą w odpowiednich wypadkach przeliczane według kursu 1 rb. = 1 mk. 50 fen. i c) należności powstałe po 31 grudnia 1917 r., dotyczące procentów i rat amortyzacyjnych, tudzież wszelkie należności, powstałe po 15 września 1918 r. według kursu 1 rb. = 1 mk.

Art. 6. Sprawy sądowe, które na zasadzie przepisów dotychczasowych ulegały jurysdykcji sądów włościańskich i naczelników ziemskich, rozpoznawane będą w pierwszej instancji przez nowoutworzone sądy pokoju.

Art. 7. Znosi się istniejące w okręgu sądowym białostockim opieki stanowe, jako to: opieki szlacheckie, sądy sieroce i t. p. Obowiązki urzędów opiekuńczych w tym okręgu sprawują sądy pokoju. Sprawy, dotyczące opieki i przekraczające na mocy rosyjskiego prawa cywilnego właściwość niższych urzędów opiekuńczych (art. 277, 374, 376, 377, 378, 381 i in. części pierwszej tomu dziesiątego Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego), należeć będą do właściwości sądu okręgowego.

Art. 8. Sprawy, przejęte przez sądy polskie, a prowadzone w b. sądach niemieckich oraz sądach obywatelskich, będą rozpoznawane przez sądy, powołane na podstawie niniejszej ustawy stosownie do ich właściwości, określonej w przepisach przechodnich do Ust. Post. Cywilnego lub Karnego.

Wyroki warunkowe, wydane przez b. sądy okupacyjne, w zastosowaniu do przepisów obowiązującej Ustawy Post. Cywilnego, uznawane będą za decyzje przedstanowcze, odpowiadające decyzjom incydentalnym.

Art. 41 przepisów przechodnich do Ust. Post. Cywiln. nie będzie miał zastosowania do spraw, przejętych przez sądy polskie.

Art. 9. Art. 13 ogólnej ustawy włościańskiej (oddzielny dodatek do tomu IX Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego) oraz przepisy o nabywaniu,

zastawie i dzierżawie własności nieruchomości w dziewięciu guberniach zachodnich (załącznik do artykułu 698 uwaga 2 części pierwszej tomu X Zbioru Praw) nie mają zastosowania do okręgu białostockiego.

Art. 10. W razie braków i wątpliwości, wynikających przy stosowaniu niniejszej ustawy, stosować należy w drodze analogji przepisy, obowiązujące w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego.

Art. 11. Przepisy wykonawcze w rozwinięciu niniejszej ustawy w miarę potrzeby wydawać będzie Minister Sprawiedliwości.

Art. 12. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą od 1 sierpnia 1919 roku.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
w z. *S. Wojciechowski*

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

(Dz. Praw № 64 z d. 12 sierpnia 1919 r., pozycja 382).

U S T A W A

z dnia 2 sierpnia 1919 r.

o upoważnieniu Rządu do wydania rozporządzenia, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskiej.

Art. 1. Upoważnia się Rząd, aby do czasu uchwalenia przez Sejm ustawy regulującej obrót ziemią w myśl uchwalonych dnia 10 lipca 1919 r. zasad reformy rolnej, wydał rozporządzenia z mocą ustawy, normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskiej.

Art. 2. Wykonanie tej ustawy powierza się Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
w z. *S. Wojciechowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

(Dz. Praw № 64 z d. 12 sierpnia 1919 r., pozycja 384).

U S T A W A

z dnia 1 sierpnia 1919 roku

o odpowiedzialności osób wojskowych za przestępstwa z chęci zysku.

Art. 1. Śmiercią karani będą wojskowi, winni przewidzianych w ustawach karnych popełnionych w czasie odbywania służby wojskowej:

- kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) podczas służby, lub z naruszeniem wojskowego obowiązku służbowego przedmiotów dostępnych lub powierzonych im z powodu służby, lub stosunku służbowego;
- kradzieży, lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) dobra wojskowego;
- oszustwa na szkodę skarbu wojskowego, jeżeli szkoda wyrządzona lub zamierzona we wszystkich trzech powyższych wypadkach (a, b, c), przekracza 2.000 mk. (4.000 koron).

Art. 2. Śmiercią karani będą wojskowi, winni przewidzianego w ustawach karnych, w czasie odbywania służby wojskowej popełnionego, przyjęcia podarunku lub innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy takiego podarunku albo korzyści majątkowej, danych w celu skłonienia do naruszenia obowiązków przy rozstrzyganiu spraw urzędowych lub służbowych.

W wypadkach mniejszej wagi wymierzona być może kara ciężkiego więzienia (domu karnego), bezterminowego (dożywotniego) lub od lat 4-ch do 15-tu.

Art. 3. Wojskowi, winni innego, przewidzianego w ustawach karnych przyjęcia podarunku lub korzyści majątkowej lub obietnicy tychże, albo domagania się ich, albo ściągania na swoją korzyść nienależnych opłat lub świadczeń, jeżeli przestępstwo to pozostaje w związku z pełnieniem przez nich obowiązków urzędowych lub służbowych — ulegną karze ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 10, o ile w myśl postanowień odnośnych przepisów karnych, nie należy wymierzyć kary surowszej.

Art. 4. Karom przewidzianym w art. 1 do 3 ulegną tak główni sprawcy, jak też i wszyscy inni wojskowi, uczestnicy przestępstwa, także w tym wypadku, gdy sprawcą głównym przestępstw w art. 1 wymienionych będzie osoba cywilna.

Art. 5. Przestępstwa wymienione w art. 1 do 3 uważane będą zawsze za zbrodnie.

Art. 6. Z pod działania niniejszej ustawy wyjęci są wojskowi, którzy w chwili popełnienia przestępstw w art. 1 do 3 wymienionych nie ukończyli 18 lat życia.

Art. 7. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Praw Państwa.

Art. 8. Rada Ministrów władna będzie uchylić moc obowiązującą niniejszej ustawy. Uchwała ta wymaga zatwierdzenia Naczelnika Państwa i ogłoszona będzie w Dzienniku Praw. Z tą chwilą postanowienia ustaw

karnych, dotyczące kar za przestępstwa w niniejszej ustawie wymienione, odzyskują moc prawną.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wojskowych:

Leśniewski

(Dz. Praw № 64 z d. 12 sierpnia 1919 r., pozycja 386).

U S T A W A

z dnia 29 lipca 1919 roku

w przedmiocie umów przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich.

Art. 1. Wszelkie umowy, przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich obowiązują sprzedawcę i nie mogą być rozwiązane jednostronnie na jego żądanie, o ile będącą przedmiotem umowy nieruchomość została oddana w posiadanie nabywcy przed terminem faktycznego wprowadzenia państwowego sądownictwa polskiego w danym okręgu.

Do tych umów art. 1590 K. C. nie ma zastosowania.

Art. 2. Do powyższych umów nie stosuje się również art. 241 Ustawy notarialnej.

Jeżeli sprzedawca uchyła się od zawarcia aktu notarialnego sprzedaży w terminie, przez nabywcę mu wyznaczonym, sąd na żądanie tegoż uzna umowę po myśli art. 1 za przenoszącą na nabywcę prawo własności nieruchomości, będącej przedmiotem umowy. Sprzedawcy nieruchomości ziemskiej służy jedynie prawo poszukiwania od nabywcy reszty umówionej ceny sprzedażnej wraz z odsetkami od dnia objęcia w posiadanie nieruchomości. Suma umówiona w rublach winna być przytem uiszczona według stosunku jeden rb.=216 fen.=256 halerzy.

Art. 3. Ustawa niniejsza obowiązuje na terenie b. zaboru rosyjskiego z dniem ogłoszenia. Ma ona zastosowanie także do wszelkich prawomocnie jeszcze nie rozstrzygniętych spraw sądowych, wynikłych z tytułu umów, objętych art. 1 niniejszej ustawy.

Art. 4. Wykonanie ustawy powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 65 z d. 14 sierpnia 1919 r., pozycja 388).

U S T A W A

z dnia 29 lipca 1919 roku.

o tymczasowym sądownictwie wojskowym.

Art. 1. Aż do czasu zaprowadzenia jednolitego ustawodawstwa sądowno-wojskowego stosowane będą narazie w zakresie sądownictwa wojskowego przepisy wojskowe kodeksu niemieckiego z r. 1872 i wojskowej ustawy postępowania karnego austriackiego z r. 1912.

Art. 2. Względem przestępstw pospolitych stosowane będą w sądownictwie wojskowym powszechnie ustawy karne materialne w poszczególnych dzielnicach obowiązujące.

Art. 3. Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, postawiony w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, wyda rozporządzenia wprowadzające w życie postanowienia art. 1 i 2 niniejszej ustawy, a zarazem władna będzie poczynić w ustawach wymienionych w powyższych artykułach, zmiany i uzupełnienia zarówno w zakresie organizacji sądownictwa wojskowego, jak i w prawie karnem materialnym i procesowym; w szczególności określić należy, które z ustaw wymienionych w art. 2 obowiązywać będą tymczasowo w polu i na morzu, tudzież jakie ustawy stosowane być winny względem ludności poddanej sądownictwu wojskowemu na obszarach, na które moc obowiązująca ustaw w art. 2 wymienionych się nie rozciąga, względnie przewidzieć sposób określenia tychże ustaw.

Art. 4. Rozporządzenia przewidziane w art. 3 zyskują moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia ich w Dzienniku Praw, o ile w rozporządzeniach tych inaczej postanowione nie będzie co do początku ich mocy obowiązującej i nie mogą wychodzić na niekorzyść podsądnych.

Art. 5. Rada Ministrów władna będzie wydawać rozporządzenia przewidziane w artykule 3 niniejszej ustawy przez czas 4 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy; rozporządzenia te winny być następnie przedłożone Sejmowi do zatwierdzenia na najbliższym jego posiedzeniu.

Art. 6. Aż do chwili wejścia w życie rozporządzeń, wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy, stosowane będą nadal dotychczasowe przepisy w zakresie sądownictwa wojskowego, ogłoszone w Dzienniku Rozkazów Wojskowych po dzień 10 marca 1919 r. łącznie z mocą obowiązującą od dnia ich ogłoszenia w tymże dzienniku, względnie dnia późniejszego, wskazanego w nich jako początek mocy obowiązującej. Czynności sądowe na podstawie tych przepisów przedsięwzięte nadal według nich oceniane będą.

Art. 7. Przepis artykułu 6 niniejszej ustawy nie odnosi się jednak do ogłoszonych w Dzienniku Rozkazów Wojskowych przepisów o wojskowych sądach doraźnych.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Wykonanie jej należy do Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 65 z d. 14 sierpnia 1919 r., pozycja 389).

U S T A W A

z dnia 26 lipca 1919 r.

o utraconych tytułach na okaziciela.

Art. 1. Każdy, roszcący prawo do zagubionego, zniszczonego lub nieprawnie zabranego tytułu na okaziciela, może celem zachowania swych praw wnieść do sądu okręgowego podanie z żądaniem wzbronięcia wszelkich wypłat z tego tytułu i dokonywania jakichkolwiek z nim transakcji.

Właściwość sądu określa się według siedziby zarządu głównego instytucji, która tytuł wypuściła.

Art. 2. Podanie zawierać winno: a) imię, nazwisko, zajęcie i zamieszkanie rzeczywiste petenta, oraz mieszkanie, obrane przez niego w miejscu siedziby właściwego sądu okręgowego; b) wyszczególnienie rodzaju wartości nominalnej, serji, numerów i ilości tytułów; c) uzasadnienie praw petenta; d) wyszczególnienie okoliczności, jakie towarzyszyły utracie tytułu.

Art. 3. Sąd okręgowy, po zawezwaniu petenta, rozpoznaje podanie na publicznem posiedzeniu w zwykłym składzie trzech sędziów lub też jednoosobowo przez sędziego, wyznaczonego w tym celu z postanowienia ogólnego zebrania wydziałów sądu.

Odpis decyzji, uwzględniającej żądanie petenta w przedmiocie wzbronięcia wypłat i transakcji, doręcza się z urzędu instytucji, która tytuł wypuściła. Jednocześnie sąd zarządzi trzykrotne ogłoszenie decyzji, w odstęпах dwumiesięcznych w gazecie rządowej, oraz przynajmniej w jednym z czasopism prywatnych, z wezwaniem wszystkich, roszcących prawa do tytułu, aby w ciągu czasu przez sąd oznaczonego, który nie może być krótszy niż dwuletni i dłuższy niż pięcioletni, licząc od daty pierwszego ogłoszenia, złożyli w sądzie tytuł lub zgłosili sprzeciw.

Od decyzji sądu okręgowego lub sędziego, oddalającej żądanie, służy skarga incydentalna do sądu apelacyjnego.

Art. 4. Instytucja, która tytuł wypuściła, winna po otrzymaniu decyzji, wymienionej w art. 3, wstrzymać wszelkie wypłaty z zakwestjonowanego tytułu.

Art. 5. Po upływie dni ośmiu od dnia wydania numeru gazety rządowej, w którym pierwsze ogłoszenie wydrukowano, żadne transakcje z zakwestjonowanym tytułem dokonywane być nie mogą.

Art. 6. Jeśli zakwestjonowany tytuł będzie złożony, sąd wyznaczy osobie, która wniosła pierwotne podanie, termin do sprawdzenia tożsamości i autentyczności złożonego tytułu, oraz do przedsięwzięcia kroków sądowych w celu jego odzyskania.

Jeśli w ciągu tego terminu pierwotny petent powyższych czynności nie wykona, sąd nakaże zwrot złożonego tytułu, uchyli zakaz dokonywania wypłat i transakcji. W razie zaś wytoczenia powództwa rewindykacyjnego lub skierowania sprawy na drogę karną, sąd postąpi według ogólnych przepisów proceduralnych. Gdy zgłoszony będzie sprzeciw bez złożenia zakwestjonowanego tytułu, sąd odeśle strony do drogi powództwa.

Art. 7. Gdy termin w ogłoszeniu w myśl art. 3 wskazany upłynął, a utraconego tytułu nie złożono, ani też sprzeciwu nie zgłoszono, sąd na wniosek petenta unieważnia tytuł bądź wprost, bądź po uprzednim stawieniu odpowiedniej poręki na czas przez sąd wskazany.

Jeżeli poręka w terminie przez sąd wskazanym stawiona nie będzie, sąd z urzędu oddali żądanie unieważnienia tytułu.

Decyzja w przedmiocie stawienia poręki, jak również oddalająca żądanie unieważnienia tytułu, podlega zaskarżeniu w drodze incydentalnej.

Art. 8. Odpis decyzji, unieważniającej tytuł, lub oddalającej żądanie unieważnienia tytułu, doręczony będzie z urzędu instytucji, która tytuł wypuściła, a jednocześnie sąd zarządzi z urzędu ogłoszenie decyzji w gazecie rządowej oraz w jednym z czasopism prywatnych. Doręczenie odpisu decyzji, oddalającej żądanie unieważnienia tytułu oraz ogłoszenie takiej decyzji nastąpi po upływie terminu do jej zaskarżenia.

Art. 9. Po unieważnieniu tytułu instytucja, która tytuł wypuściła, wyda na żądanie osoby, wymienionej w art. 1, i na jej koszt, dublikat unieważnionego tytułu z nowym arkuszem kuponowym, względnie wypłaci kapitał, jeśli tytuł był wymagalny, oraz przypadające procenty, dywidendę i inne należności.

Art. 10. Jeśli do instytucji, która tytuł wypuściła, zgłosi się osoba trzecia z zakwestjonowanym tytułem, instytucja ta tytuł zatrzyma i niezwłocznie zawiadomi o tem sąd, sąd zaś zawiadomi osobę, która podanie w myśl art. 1-go wniosła.

Art. 11. Termin do wdrożenia postępowania, przewidzianego przez przepisy niniejsze, ogranicza się do lat pięciu, licząc od dnia utraty tytułu, względnie od dnia, w którym petent o utracie się dowiedział. Bieg tego terminu jest zawieszony na czas wojny oraz zamieszek wewnętrznych.

Art. 12. Jeśli ze względu na okoliczności wojenne lub inne okoliczności nadzwyczajne zachodzi obawa, że tytuły na okaziciela, znajdujące się w bankach zamiejscowych, uległy zniszczeniu albo przywłaszczeniu, sąd mocen jest zezwolić na zastosowanie środków zabezpieczających, przewidzianych w art. 1 — 5. W tym wypadku winien petent najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od dnia przywrócenia normalnych warunków, który to dzień oznaczy Minister Sprawiedliwości i poda do wiadomości publicznej, donieść sądowi, czy utrata istotnie nastąpiła i czy wniosek swój utrzymuje

w mocy. W razie niewniesienia takiego podania decyzja zabezpieczająca upada. Decyzje w przedmiotach powyższych ulegają zaskarżeniu w drodze incydentalnej.

Art. 13. Ustawa niniejsza nie dotyczy: 1) biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, 2) banknotów, oraz innych tytułów na okaziciela, przez Państwo wypuszczonych, biletów loteryjnych, kolejowych i t. p., 3) kuponów od listów zastawnych Tow. Kredytowego Ziemińskiego w Królestwie Polskiem, od listów zastawnych Tow. Kredytowych Miejskich, oraz od obligacji miast na obszarze b. Królestwa Polskiego,

Art. 14. Uchyla się postanowienia ustaw i statutów Towarzystw Kredytowych, akcyjnych i innych, niezgodne z przepisami niniejszej ustawy.

Art. 15. Od podań, wymienionych w art. 1, 7 i 12, i od sprzeciwu osób trzecich oraz od skarg incydentalnych pobierany będzie wpis stały w kwocie 5 marek, koszta postępowania w sprawie ponosi strona interesowana.

Art. 16. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą na obszarze b. zaboru rosyjskiego z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Ustaw № 67 z d. 20 sierpnia 1919 r., pozycja 406).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości

o ulgach dla aplikantów zawodów prawniczych, którym służba wojskowa przeszkodziła w odbyciu aplikacji.

Art. 1. Uzupełniając postanowienia §§ 1, 3, 6 i 7 rozporządzenia austriackiego Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 sierpnia 1916 r. Dz. p. p. № 268, ustala się ich brzmienie jak następuje:

§ 1 opiewać będzie:

„Jako służbę wojskową po myśli postanowień tego rozporządzenia rozumieć należy czynną służbę wojskową lub służbę w myśli austriackiej ustawy z dnia 26 grudnia 1912 r. Dz. p. p. № 236 odbytą poza ustawowym czasem służby prezencyjnej podczas obecnej wojny na podstawie urzędowego powołania w armji austriacko-węgierskiej lub w armji polskiej, albo w armjach państw z Polską sprzymierzonych”.

§ 3 opiewać będzie:

- „1. Kandydatom adwokackim wlicza się służbę wojskową do siedmioletniej praktyki (§ 2 ord. adw.) a to zarówno do czasokresu, który spędzony być ma u adwokata po osiągnięciu stopnia doktora praw, (§ 2 b ord. adw.) jak i do czasokresu, który poprzedzać ma uzyskanie prawa do substytucji z uwolnieniem od egzaminu adwokackiego (§ 31 ust. 3 proc. cyw.).
2. Przed dopuszczeniem do egzaminu adwokackiego (§ 3 ord. adw.) musi jednak kandydat odbyć dwuletnią, a przed uzyskaniem prawa do substytucji z uwolnieniem od egzaminu adwokackiego (§ 31 ust. 3 proc. cyw.) półtoraroczną rzeczywistą praktykę u adwokata (§ 2 lit. b) i c) ord. adw.) nadto w obu wypadkach półroczną praktykę w sądzie (§ 2 lit. a ord. adw., ustawa z 24 grudnia 1910, Dz. p. p. № 1/11). Dwa miesiące praktyki sądowej mogą być odbyte także i w sądzie wojskowym.
3. Od złożenia ostatniego egzaminu państwowego do uzyskania prawa substytucji (§ 31 ust. 3 p. c.) upłynąć musi najmniej okres czteroletni, zaś do złożenia egzaminu adwokackiego okres cztero i półroczny.
4. Prawo do ulgi na podstawie powyższych postanowień mają i ci kandydaci, których stosunek służbowy po powołaniu do służby wojskowej wbrew ich woli został rozwiązany, natomiast wyłączeni są kandydaci uwolnieni ze służby wskutek orzeczenia dyscyplinarnego.
5. O zaliczeniu czasu służby wojskowej rozstrzyga wydział izby adwokackiej, w której okręgu kandydat w czasie powołania do służby wojskowej był wpisany na listę kandydatów. Jeżeli siedziba tej izby znajduje się poza b. zaborom austriackim, lub jeżeli kandydat nie był przedtem wpisany na listę kandydatów, właściwym jest wydział izby, w której kandydat zgłosił się po wystąpieniu ze służby wojskowej lub w której okręgu przebywa.
6. Przeciw decyzji wydziału przysługują kandydatom środki prawne, przewidziane w § 30 ord. adw.”.

§ 6 opiewać będzie:

- „1. Ułgi przewidziane w §§ 1 i 3 niniejszego rozporządzenia i w §§ 2 i 4 rozporządzenia z 21 sierpnia 1916, Dz. p. p. № 268 przysługują także tym aplikantom, którzy zdali ostatni do praktyki wymagany egzamin po dniu 15 lipca 1914 r. a nie zgłosili się wcześniej do praktyki z powodu służby wojskowej lub przeszkody przewidzianej w § 7 rozporządzenia, jeżeli wnieśli podania o dopuszczenie do praktyki przed upływem trzech miesięcy po ustaniu przeszkody.
2. Policzalny jest czas po zdaniu ostatniego egzaminu najwcześniej jednak od 16 lipca 1914 w granicach, określonych w §§ 2 — 4 powyższych rozporządzeń. Kandydatom, którzy spóźnili się znacznie ze złożeniem egzaminu ostatniego do praktyki wymaganego wskutek powołania do służby wojskowej, może nadto właściwa władza służbowa (prezes sądu apelacyjnego, izba adwokacka lub

- notarjalna) policzyć praktykę od chwili wcześniejszej niż od złożenia ostatniego egzaminu, najwięcej jednak rok.
3. Aplikanci sędziowscy nie mogą się domagać adjutum za czas policzony na zasadzie powyższych ustępów”.

§ 7 opiewać będzie:

„Aplikantom zawodów prawniczych, którzy z innej obecnej wojną spowodowanej przyczyny, a nie z powodu służby wojskowej doznali przeszkody w wykonywaniu swego zawodu cywilnego, może właściwa władza służbowa (prezes sądu apelacyjnego, izba adwokacka lub notarjalna) pozwolić na wliczenie czasu przeszkody w granicach oznaczonych §§ 2 do 4”.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze poczyna obowiązywać z dniem ogłoszenia. Prawa nabyte na podstawie postanowień §§ 1, 3, 6 i 7 w brzmieniu rozporządzenia z 21 sierpnia 1916, Dz. p. p. № 268, pozostają nienaruszone.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

(Dz. Ustaw № 67 z d. 20 sierpnia 1919 r., pozycja 412).

OKÓLNIK № 175

do Panów Prezesów sądów okręgowych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie
w przedmiocie
organizacji urzędów rozjemczych przewidzianych ustawą o ochronie lokatorów z dn. 28 czerwca 1919 r.

Ustawa o ochronie lokatorów z 28 czerwca r. b. Dz. Pr. poz. 335 zmieniła między innymi także ustrój urzędów rozjemczych dla spraw najmu (art. 14 i następny). Według dekretu z 16 stycznia r. b. utworzenie takiego urzędu było pozostawione inicjatywie zarządów komunalnych, które atoli niezbyt skwapliwie korzystały z tego postanowienia. Obecna ustawa nakazuje obowiązkowo utworzenie urzędu rozjemczego w każdym mieście (miejscowości fabrycznej) liczącym nad 20.000 mieszkańców. Tylko w innych, mniejszych miejscowościach utworzenie urzędu rozjemczego pozostawione jest uznaniu zarządu komunalnego.

Powołanie urzędu rozjemczego do życia, mianowanie przewodniczącego i dalszych członków jako też nadzór nad działalnością urzędu porucza ustawa prezesowi właściwego sądu okręgowego. Do przekazania tych spraw prezesom sądów okręgowych skłoniły Sejm względy następujące: po pierwsze, że działalność tych urzędów łączy się ściśle z zakresem działania sądów i może niekiedy zastąpić orzecznictwo sądowe; że należyte funkcjonowanie urzędów rozjemczych przyczyni się do zmniejszenia się pracy

w sądach: wreszcie zaufanie, iż w ten sposób szybka i celowa organizacja urzędów rozjemczych oraz sprawne ich działanie lepiej będą zapewnione niż dotychczas.

Jest to poniekąd votum zaufania wyrażone przez Sejm organom zarządu sprawiedliwości i zależy bardzo na tem, by to zaufanie nie doznało zawodu.

Upraszam zatem Panów Prezesów sądów okręgowych, by bezzwłocznie przystąpili do zorganizowania urzędu rozjemczego w tych miejscowościach, gdzie ustawa to nakazuje, i by doborem osób oraz osobistym swym wpływem starali się zapewnić żywotność i sprawność tej instytucji.

W tym celu należy o ile możności osobiście porozumieć się z zarządem komunalnym co do wyboru osób, a to tak przewodniczącego i jego zastępcy jak i innych członków (ławników). Wskazanem byłoby również porozumienie ze stowarzyszeniami lokatorów z jednej, a właścicielami realności z drugiej strony. Gdzie już na podstawie dekretu z 16 stycznia został utworzony urząd rozjemczy, zaleca się utrzymanie nadal jego składu osobowego, o ile dotychczasowe doświadczenie przeciw temu nie przemawia. W wielkich miastach zwłaszcza w Warszawie koniecznem będzie utworzenie kilku urzędów rozjemczych tak, by poszczególny urząd nie był zbyt obciążony nadmiarem spraw.

Przewodniczącym urzędu rozjemczego winien być o ile możności prawnik. Sędzia może sprawować ten urząd obywatelski, ale jedynie taki sędzia, który nie będzie w położeniu rozpatrywania spraw o najem i komorne w sądzie, co mogłoby wytworzyć pewną kolizję, zatem sędzia śledczy, członek wydziału karnego, członek prokuratury i t. p.

Jest pożądanem, by członkowie magistratury nie uchylali się od pełnienia tych obowiązków.

Ukonstytuowanie urzędu rozjemczego, odebranie przyrzeczenia od jego członków, pouczenie ich o sposobie i zakresie działania, a wreszcie także nadzór nad ich czynnościami porucza ustawa również prezesowi sądu okręgowego.

Winien on zatem przedsięwziąć wszystko, ażeby umożliwić urzędowi rozjemczemu rychłe rozpoczęcie działalności. Koszta z tem połączone ponosi gmina, ona zatem winna w zasadzie dostarczyć lokalu, personelu pomocniczego (którego liczba winna być jaknajbardziej ograniczona), przyborów kancelaryjnych i t. p. Ażeby jednak ulżyć tego ciężaru gminom, można urząd rozjemczy—gdzie tego zajdzie potrzeba—pomieścić w budynku sądowym, zwłaszcza w lokalu sądu pokoju. Za wzajemnem porozumieniem będzie niezawodnie możliwe takie urządzenie, by sąd i urząd rozjemczy naprzemian, w różne dni tygodnia korzystały z sali posiedzeń.

Odwołując się do poczucia obowiązku obywatelskiego polecam sprawę urzędów rozjemczych gorąco opiece pp. Prezesów sądów okręgowych.

Warszawa, d. 4 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Müller

OKÓLNIK № 176

do Panów Prezesów sądów okręgowych i apelacyjnych okręgów apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego

w przedmiocie

zgłoszenia umów przedślubnych do rejestru handlowego.

W związku z opinią, wyrażoną na zjeździe sędziów rejestrowych w Warszawie w dn. 27 i 28 maja r. b., proszę p. Prezesa o zarządzenie, co następuje:

Zgłoszenie umów przedślubnych do rejestru handlowego winno być o ile możliwości poparte wyciągiem z umowy przedślubnej oraz aktem ślubu, przyczem o ile chodzi o umowy, sporządzone przed wejściem w życie dekretu o rejestrze handlowym (Dz. Pr. № 14/1919 r. poz. 164), powinno być przedstawione zaświadczenie, iż uczyniono zadość przepisowi art. 67 Kod. handl. Sędzia rejestrowy winien zwrócić uwagę zgłaszającego na przepis art. 68 dekretu.

W razie wątpliwości co do imienia lub nazwiska zgłaszającego wniosków do rejestru, należy żądać okazania aktu urodzenia, względnie wyciągu z ksiąg ludności.

Jeżeli zgłoszenie dokonane zostało przez niepiśmiennego, pod protokołem zgłoszenia powinna być o tem uczyniona wyraźna wzmianka przez sędziego.

Skargi na postanowienia sędziego rejestrowego (art. 6 dekretu o rej. handl.) powinny być kierowane w tym samym trybie, co skargi od decyzji sądu okręgowego, a więc do sądu apelacyjnego.

Sprzeciwienie się wypłacie ceny kupna zbytego przedsiębiorstwa zarejestrowanego w księdze działu B wpisuje się do rubryki 7-jej księgi rejestru dział B.

Wzmianka o złożeniu do depozytu sądowego ceny kupna przedsiębiorstwa zbytego na pokrycie należności, sprzeciwiających się wierzycieli (art. 64 dekretu o rej. handl.) wpisuje się do rubryki uwag w księdze rejestru.

Wydatki, połączone ze sprawieniem nowych ksiąg rejestru oraz wszelkich druków i ksiąg pomocniczych, niezbędnych do prowadzenia rejestru, mają być pokrywane kosztem kredytu przyznanego na par. IV poz. 2 (materiały piśmienne i druki).

Warszawa, d. 3 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

Müller

OKÓLNIK № 180

do Panów Prezesów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie i wszystkich sądów okręgowych b. zaboru rosyjskiego, tudzież do Panów Prokuratorów przy tych sądach

w przedmiocie

korzystania z podwód przez urzędników sądowych.

Stwierdzając obowiązek gmin do dostarczenia podwód państwowym urzędnikom sądowym w razie ich podróży służbowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem z dnia 27 grudnia № 26839/II/8688, wystosowanym do wszystkich komisarzy ludowych, ustaliło ogólne zasady korzystania z podwód w sposób następujący:

Dotychczasowe normy wynagrodzenia za podwoły ustalone dla urzędników sądowych mają obowiązywać i nadal.

Gdzieby sprawa podwód i wynagrodzenia nie była dotychczas uregulowaną, wprowadza się obowiązek dostarczania podwód przez gminy dla podróży służbowych urzędników sędziowskich, inspektorów szkolnych i urzędników Ministerstwa Rolnictwa, a wynagrodzenie za podwoły mają ustalić komisarze ludowi (każdy dla swego okręgu) na podstawie opinii rad miejskich i gminnych.

Taryfa opłat za podwoły przyjmie za podstawę wymiaru 1 kl. drogi i uwzględni różnicę między podwodami jedno i parokonnymi oraz osobowemi i ciężarowemi przyczem oczywiście wynagrodzenie za podwoły dostarczane z miast winno być wyższe, jak za podwoły z gmin wiejskich.

Czas zużyty do jazdy służbowej należy liczyć od chwili przyjazdu podwoły do miejsca, skąd podróż służbowa się rozpoczyna, aż do powrotu podwoły do miejsca, z którego ją dostarczono.

O treści powyższego okólnika należy zawiadomić wszystkie sądy i urzędy prokuratorskie a zarazem w okręgach, w których taryfy za podwoły nie zostały jeszcze wydane, zwrócić się do komisarzy powiatowych z prośbą o ustalenie takich taryf.

Warszawa, d. 22 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 7 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych zostali przez **Naczelnika Państwa zamianowani:**

Zygmunt Nowicki, prezes sądu okręgowego w Kielcach — szefem sekcji w Ministerstwie Sprawiedliwości;

Józef Łaskiewicz, naczelnik wydz. wizyt. — szefem sekcji V;

Jan Zakrzewski, naczelnik wydziału — szefem sekcji więziennej;

Józef Ptaś, naczelnik sądu powiatowego w Mszanie Dolnej — prokuratorem przy Sądzie Najwyższym;

Tadeusz Straszewicz, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — prezesem sądu okręgowego w Białymstoku;

Władysław Otto, podprokurator przy sądzie okręgowym w Piotrkowie — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Białymstoku;
 Stanisław Pliszczynski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łodzi — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Radomiu;
 Marjan Cynarski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łodzi — sędzią sądu okręgowego w Łodzi;
 Władysław Dmochowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Płocku — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Płocku;
 Stefan Dutkowski — sędzią sądu okręgowego w Lublinie;
 Stanisław Jankowski, sędzia pokoju w Białymstoku — sędzią sądu okręgowego w Białymstoku;
 Leon Kramer, sędzia śledczy sądu okręgowego w Kaliszu — sędzią sądu okręgowego w Kaliszu;
 Adam Kwiatkowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
 Antoni Naumowicz, sędzia sądu okręgowego w Suwałkach — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Suwałkach;
 Zdzisław Szwaykowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Zamościu — sędzią sądu okręgowego w Zamościu;
 Witold Święcicki, sędzia pokoju w Kolnie — sędzią sądu okręgowego w Białymstoku;
 Jan Reutt, sędzia pokoju w Bielsku — sędzią sądu okręgowego w Białymstoku;
 Michał Waśkowski, sędzia śledczy w Warszawie — sędzią sądu okręgowego w Warszawie;
 Jan-Kazimierz Wiśniewski, podprokurator przy sądzie okr. w Kaliszu — sędzią sądu okręgowego w Kaliszu.

Na zasadzie art. 7 dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej zostali przez **Naczelnika Państwa zamianowani**:

Władysław Augustynowicz, wiceprezes sądu okręgowego w Kielcach — prezesem sądu okręgowego w Mławie;
 Stanisław Wróblewski, sędzia sądu okręgowego w Lublinie — wiceprezesem sądu okręgowego w Kaliszu;
 Józef Prokopowicz, sędzia sądu apelacyjnego we Lwowie — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym;
 Stanisław Popowski — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym;
 Antoni Zychliński, prokurator przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — podprokuratorem przy Sądzie Najwyższym;
 Bronisław Wisznicki, prokurator przy sądzie okręgowym w Płocku — prokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie;
 Czesław Łuński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Siedlcach — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Łowiczu;
 Witold de Michelis, prokurator przy sądzie okręgowym w Radomiu — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym;
 Stanisław Miłkowski, sędzia pokoju w Białej Podlaskiej — sędzią sądu okręgowego w Siedlcach;
 Jan Prokopowicz, sędzia pokoju w Radomiu — sędzią sądu okręgowego w Radomiu;
 Józef Terlecki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Zamościu — sędzią sądu okręgowego w Zamościu;
 Tadeusz Wisznicki, sędzia pokoju w Warszawie — sędzią sądu okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie art. 33 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Polsce zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani**:

Włodzimierz Bażan, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Krakowie — sędzia śledczym sądu okręgowego w Lublinie (z siedzibą w Janowie);
 Wiktor Białoskórski — sędzią śledczym sądu okr. we Włocławku;
 Edmund Borodziec, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym sądu okr. w Kielcach (z siedzibą w Miechowie);
 Stanisław Bourdo, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Kaliszu (z siedzibą w Sieradzu);
 Aleksander Breżezowski — sędzią śledczym w Lublinie (z siedzibą w Lublinie);
 Leonidas Cellarjus — sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku, delegowany do m. Białegostoku;
 Józef-Justyn Chełmiński — sędzią pokoju w Suwałkach II okr.
 Edward Czarkowski — sędzią pokoju w pow. Bielskim, (okr. sąd. Białostocki);
 Antoni Czarnecki, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią pokoju w Grójcu (okr. sąd. Warszawski);
 Walenty-Miecz. Foksowicz, sekretarz sądu pokoju w Żarnowie — sędzią po koju w Łagowie (okr. sąd. Radomski);
 Franciszek Gaweł, sędzia powiatowy w Leżajsku — sędzią śledczym sądu okręgowego w Piotrkowie (z siedzibą w Dąbrowie Górniczej);
 Ignacy Gilecki, sekretarz sądu okr. w Warszawie — sędzią pokoju w pow. Bielskim, (okr. sąd. Białostocki);
 Zenon Grużewski, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Białymstoku;
 Wojciech Grzyż, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym sądu okr. w Łowiczu (z siedzibą w Sochaczewie);
 Andrzej Hacia — sędzią pokoju w Wieruszowie (okręgu s. o. w Częstochowie);
 Antoni-Aleks. Illinicz — sędzią śledczym sądu okr. w Łodzi;
 Wacław Jałbrzykowski, st. skarbnik sądu okr. w Łomży — sędzią pokoju w Białymstoku;
 Zygmunt Kaczorowski, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Białymstoku;
 Stefan-Bronisław Kamieński, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym sądu okręgowego w Mławie (z siedzibą w Makowie);
 Edward Kaniak, sekretarz sądu pokoju okr. VI m. Warszawy — sędzią pokoju w pow. Bielskim, (okr. sąd. Białostocki);
 Kazimierz Kawecki — sędzią pokoju w Krynicach okręgu s. o. w Zamościu;
 Adam Kitzman, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Łodzi, (z siedzibą w Łodzi);
 Jan-Stanisław Konic, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — sędzią pokoju w Płońsku okr. s. o. w Płocku;
 Karol Korjus — sędzią pokoju w pow. Bielskim, okr. sąd. Białostocki;
 Marjan Krajewski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Piotrkowie (z siedzibą w Radomsku);
 Władysław Krzymowski, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Siedlcach (z siedzibą w Żelechowie);
 Władysław Kurcusz — sędzią pokoju w Wyszonkach, (okr. sąd. Łomżyński);
 Edgar-Piotr Lesiewicz, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — sędzią śledczym sądu okr. w Lublinie;
 Wacław-Wiktor Lewandowski, sekretarz sądu pokoju w Pułtusku, w okręgu sądu okręgowego w Mławie — sędzią pokoju w Porebie okr. sąd. Łomżyński;

Edmund-Jan Liszewski—sędzią pokoju we Włodawie, (okr. sąd. Biały);
 Konstanty Tad. Ładuński—sędzią pokoju w Hrubieszowie (okr. wiejski) okr. s. o. w Zamościu;
 Alfons Marjan Malarski—sędzią pokoju w pow. Sokólskim (okr. sąd. Białostocki);
 Henryk Minczewski—sędzią pokoju w Józefowie (okr. sąd. w Zamościu);
 Jan Mościcki—sędzią pokoju w Skempe (okr. sąd. Płocki);
 Antoni Nawrocki—sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku i delegowany do powiatu Białostockiego;
 Michał Nestorowicz—sędzią pokoju w Dąbrowie okr. I (okr. s. o. w Piotrkowie);
 Aleksander Nowakowski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu (z siedzibą w Koziencach);
 Edmund Orzechowski—sędzią pokoju w Wiszniowie (okr. s. o. w Siedlcach);
 Jan Posemkiewicz, sędzia śledczy we Włocławku — sędzią pokoju VII okr. m. st. Warszawy;
 Stanisław Reinhard, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie—sędzią śledczym sądu okr. w Białymstoku;
 Gabryel Rulikowski—sędzią pokoju w Mirczu (okręgu s. o. w Zamościu);
 Władysław Kaz. Salmonowicz, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym sądu okr. w Częstochowie (z siedzibą w Wieluniu);
 Józef Mieczysław Sikorski, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie—sędzią śledczym sądu okr. w Siedlcach (z siedzibą w Węgrowie);
 Tadeusz Józef Skorupski, sekretarz sądu okręgowego w Radomiu — sędzią pokoju w Żarnowie (okr. sąd. Radomski);
 Konstanty Śnieżko-Błocki—sędzią pokoju w Stoczku (okr. s. o. w Siedlcach);
 Henryk Sochanowski—sędzią pokoju w Skrzyszewie (okręgu s. o. w Siedlcach);
 dr. Juljan Sokołowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Krakowie—sędzią śledczym sądu okręgowego w Sosnowcu (z siedzibą w Sosnowcu);
 Józef Sopoćko—sędzią śledczym w Białymstoku;
 Eugenjusz Szlagier—sędzią pokoju w pow. Sokólskim (okr. sąd Białostocki);
 Adam Szostek, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie—sędzią śledczym sądu okr. w Płocku (z siedzibą w Lipnie);
 Zdzisław Szwaykowski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Zamościu (z siedzibą w Zamościu);
 Mieczysław Święcicki, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie—sędzią śledczym sądu okr. we Włocławku (z siedzibą w Gostyninie);
 Bronisław Tatarkiewicz, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okręg. w Białej (z siedzibą w Radzynie);
 Stanisław Tomaszunas, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — sędzią śledczym sądu okr. w Lublinie;
 Stanisław Antoni Tułasiewicz, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym sądu okr. w Lublinie;
 Antoni Twardowski—sędzią pokoju w Zadzimiu (okr. sądowy Kaliski);
 Jan Norbert Wierzbicki, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — sędzią śledczym sądu okr. w Siedlcach (z siedzibą w Węgrowie);
 Heljodor Wierzejski, podprokurator przy s. o. w Lublinie — sędzią pokoju s. o. w Warszawie;
 Jan Henryk Wrześniński — sędzią pokoju w pow. Bielskim (okr. sąd. Białostocki);
 Władysław Wyszowski, aplikant przy sądzie apel. w Krakowie — sędzią śledczym we Włocławku (z siedzibą we Włocławku);

Marjan Vorbrodt—sędzią pokoju w Skórcu (okr. sąd. Siedlecki);
 Jan Zaborowski—sędzią pokoju w Oleśnicy (okręgu s. o. w Kielcach);
 Erazm Załuskowski — sędzią pokoju w pow. Sokólskim (okr. sąd. Białostocki);
 Paulin Zdanowicz—sędzią pokoju w Łodzi okr. IV.

Na zasadzie art. 21 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani:**

Alfons Jan Głowacz, sędzia śledczy w Lublinie—podprokuratorem przy sądzie okr. w Lublinie;
 Lucjan Gostyński, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie—podprokuratorem przy sądzie okr. w Warszawie;
 Stanisław Kamienobrodzki—podprokuratorem przy s. o. w Częstochowie;
 Czesław Leszczyński, sędzia śledczy w Siedlcach — podprokuratorem przy sądzie okr. w Siedlcach;
 Kazimierz Mrajski, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie przydzielony do Łomży—podprokuratorem przy sądzie okr. w Białymstoku;
 Wiktor Polakiewicz, aplikant przy sądzie apel. w Warszawie — podprokuratorem przy sądzie okr. w Łodzi;
 dr. Tadeusz Racyński, pomocnik referenta w Min. Sprawiedliwości — podprokuratorem przy s. o. we Włocławku;
 Tadeusz Walewski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Radomiu;
 Wacław Kazim. Wilczkowski—podprokuratorem przy s. o. w Radomiu;
 Wiktor Ferdyn. Żymirski, aplikant przy sądzie okr. w Rzeszowie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Lublinie;
 Marjan dr. Geppert, sędzia powiatowy w Niepołomicach—referentem sekretariatu prawniczego Sądu Najwyższego;
 Tadeusz Zylber, sekretarz naczelny Sądu Najwyższego — st. referentem sekretariatu prawniczego Sądu Najwyższego;
 Jan Plinkiewicz, starszy sekretarz Sądu Najwyższego—sekretarzem naczelnym Sądu Najwyższego;
 Mieczysław Biskupski, podsekretarz Sądu Najwyższego—st. sekretarzem Sądu Najwyższego;
 Jan Lewicki, podsekretarz Sądu Najwyższego — st. sekretarzem Sądu Najwyższego;
 Stefan Aleksandrowicz—aplikantem przy sądzie apel. w Lublinie;
 Henryk Bachtig—aplikantem przy sądzie apel. w Lublinie;
 Alfred Braun—aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Izidor Józef Grossfeld—aplikantem przy sądzie apel. w Warszawie.
 Abram Hurwicz—aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Stanisław Matkowski—aplikantem przy sądzie apel. w Lublinie;
 Seweryn Poniedziałek—aplikantem przy sądzie apel. w Lublinie;
 Zygmunt Rumiński—aplikantem przy sądzie apel. w Warszawie;
 Antoni Sienkiewicz—aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Tadeusz Szurlewicz—aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
 Kazimierz Dziekoński — notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Grajewie (w okr. sądu okr. w Łomży);
 Aleksander Jasiński—notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Sosnowcu;
 Marjan Kurman — notariuszem przy wydziale hipotecznym s. o. w Warszawie;

Bolesław Płodowski—notarjuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Będzinie (w okr. sądu okr. w Sosnowcu);
 Antoni Raykowski — notarjuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Warszawie;
 Aleksander Rudzki, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — notarjuszem przy wydziale hipotecznym w Kaliszu;
 Edmund Sikorski — notarjuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu (z siedzibą w Błaszczach);
 Józef Kudrewicz — pisarzem hipotecznym przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Kaliszu (z siedzibą w Słupcy);
 Adolf Paszkiewicz—pisarzem hipotecznym sądu pokoju w Rawie (okr. sąd. Łowicki);
 Stanisław Woźniakowski — pisarzem hipotecznym w Ilży (okr. s. o. w Radomiu);
 Jerzy Bylica, podsekretarz s. o. w Warszawie — sekretarzem sądu okręgowego w Warszawie;
 Jan Decewicz, podsekretarz sądu okr. w Łomży — sekretarzem sądu okr. w Białymstoku;
 Seweryna Fiederowiczowa, st. kancelistka sądu apel.—sekretarką sądu apel. w Warszawie;
 Edward Gabryś, podsekretarz sądu okr. w Zamościu — sekretarzem sądu okr. w Zamościu;
 Fabjan Grabowski, podsekretarz sądu okr. w Kaliszu — sekretarzem sądu okr. w Kaliszu;
 Wilhelm Gross, podsekretarz sądu okr. w Suwałkach — sekretarzem sądu okr. w Suwałkach;
 Romuald Lejek—starszym rachmistrzem w Siedlcach;
 Jan Marciniak, podsekretarz sądu okr. w Kaliszu — sekretarzem sądu okr. w Kaliszu.
 Mieczysław Nawrocki, podsekretarz urz. prok. przy sądzie okr. w Warszawie — sekretarzem urz. prokur. przy sądzie okręg. w Warszawie;
 Teofil Ołwiński, podsekretarz sądu okr. w Łowiczu — sekretarzem sądu okr. (delegowany do urz. prokur. w Łowiczu);
 Jan Podbielski, st. kancelista sądu okr. w Łomży — sekretarzem sądu okr. w Białymstoku;
 Ignacy-Ludwik Rozental, podsekretarz sądu okr. w Łodzi — sekretarzem sądu okr. w Łodzi;
 Jan Rzymowski — sekretarzem sądu okr. w Mławie;
 Felicja Sarnianka, podsekretarka sądu okr. w Warszawie — sekretarką sądu okr. w Warszawie;
 Otton Sikorski, podsekretarz sądu okr. w Piotrkowie — sekretarzem sądu okr. w Białymstoku;
 Paweł Skarzyński — st. rachmistrzem w Mławie;
 Bolesław Sobolewski, podsekretarz sądu okr. w Kaliszu — st. skarbnikiem w Kaliszu;
 Józef Solarczyk, sekretarz sądu pok. w Częstochowie — sekretarzem sądu okr. w Częstochowie;
 Bernard Szczepkowski — starszym skarbnikiem w Mławie;
 Eugenjusz Wojtowiecki, podsekretarz sądu okr. w Warszawie — sekretarzem sądu okr. w Warszawie;
 Jan Maciejewski — komornikiem przy sądzie okr. we Włocławku;
 Karol Mikołajczyk — komornikiem w Białymstoku.

Na zasadzie art. 32 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych został w **Ministerstwie Sprawiedliwości zamianowany**:

Stanisław Prejss, rachmistrz—sekretarzem.

Zaliczeni w poczet urzędników Ministerstwa Sprawiedliwości bez pensji i delegowani do rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich, zgodnie z podaniem;

Jan Aleksandrowicz — sędzia pokoju okr. XVII m. st. Warszawy;
 Józef Chodasiewicz — sędzia śledczy sądu okręg. w Piotrkowie;
 Filip Dziewicki — sędzia pokoju okr. VI m. st. Warszawy;
 Kazimierz Giedroń — sędzia sądu okręg. w Łodzi;
 Lucjan Łukaszewicz — sędzia pokoju m. Lipna (okr. miejski okręgu sądu okr. w Płocku);
 Aleksander Proniewicz — sędzia sądu okręg. w Kaliszu;
 Witold Raczkiewicz — podprokurator przy sądzie okr. w Łodzi;
 Józef Songajło — sędzia śledczy sądu okr. w Łodzi;
 Cyprjan Zahorski — sędzia pokoju okr. VIII m. Łodzi.

W byłym zaborze austriackim zastali przez **Ministra Sprawiedliwości posunięci do V klasy rangi**:

sędziowie sądu apelacyjnego w Krakowie:

Kazimierz Gałziński,
 Zdzisław Katyński;

do VI klasy rangi:

naczelnicy sądów powiatowych:

Kazimierz Czalczyński w Limanowej,
 Michał Fornelski w Nisku,
 Stefan Zapałowicz w Białej;

sędziowie okręgowi:

dr. Wincenty Chmura w Krakowie,
 Michał Dzierżewski w Rzeszowie,
 Feliks Frenić w Krakowie,
 Jan Gorczewski w Tarnowie,
 Eugenjusz Jelonek w Krakowie,
 Stanisław Kielar w Nowym-Sączu,
 Józef Klimecki w Jaśle,
 dr. Stanisław Komorowski w Krakowie,
 Wincenty Księcki w Wadowicach,
 dr. Marjan Lang w Krakowie,
 dr. Bronisław Markiewicz w Krakowie,
 Józef Miodoński w Wadowicach,
 Stanisław Olszewski w Krakowie,
 dr. Andrzej Rajski w Tarnowie,
 Bolesław Rychlik w Nowym-Sączu,
 Władysław Rzonca w Krakowie,
 dr. Franciszek Solak w Wadowicach,
 Teodor Stapf w Jaśle,
 Zdzisław Szewczyk w Rzeszowie,
 Antoni Szpunar w Krakowie,
 dr. Jan Szwarcenberg-Czerny w Krakowie,
 dr. Zygmunt Tałasiewicz w Rzeszowie,

Antoni Turuczyn w Tarnowie,
dr. Juljan Walter w Krakowie,
Kazimierz Witkowski w Krakowie;
do kl. VII rangi:

sędzia zapasowy
dr. Albert Eker w Krakowie,
podprokurator
dr. Zdzisław Lubomeski w Jaśle.

W byłym zaborze austriackim zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani**: dr. Kazimierz Czarny, naczelnik sądu powiatowego w Kolbuszowej—sędzią sądu okręgowego w Rzeszowie w VII kl. rangi; Michał Stramski, sędzia pow. w Kalwarji — naczelnikiem sądu powiatowego w VIII kl. rangi, tamże.

W byłym zaborze austriackim postanowieniem Ministra Sprawiedliwości z d. 22 lipca 1919 r, zostali **zamianowani**,

sędziami zapasowymi w IX kl. rangi w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie następujący aplikanci:

Stanisław Jara,
Zygmunt Gozdawa-Gostkowski,
dr. Władysław Kałuski,
Wawrzyniec Kapecki,
Marjan Kornicki,
dr. Jakób Locker,
Wincenty Miklasiewicz,
Bolesław Mozołowski,
Władysław Pasternak,
Franciszek Pruchnicki,
Bronisław Praszalowicz,
Faustyn Stankiewicz,
Roman Staniewicz,
Wincenty Szpaltensztejn,
Marcin Szypuła,
Feliks Tilp,
Władysław Tychowski,
dr. Jan Waclawski,
Wincenty Zaremba,
Władysław Zarski.

Postanowieniem Ministra Sprawiedliwości z d. 16 lipca 1919 r. został **zamianowany** dr. Karol Bogdanowicz referentem sekretarjatu prawniczego Sądu Najwyższego.

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem zostali **przeniesieni**:

Michał Kaszubski, sędzia pokoju w Jedwabnem, (okr. sąd. Łomżyński), na takie same stanowisko do Białegostoku, (okr. s. okr. w Białymstoku); Adolf Paradistał, sędzia śledczy w Miechowie — na takie same stanowisko do Kielc;
Gabriel Rupiewicz, sędzia pokoju w Płońsku w okręgu sądu okr. w Płocku — na takie same stanowisko do Warszawy i delegowany do sądu pokoju okręgu II;

Edward Saski, sędzia śledczy sądu okr. w Łowiczu — na takie same stanowisko do Warszawy;
Jan Siemaszko, sędzia pokoju w Seceminie, (okr. sąd. Kielecki) — na takie same stanowisko do Chmielnika (okr. sąd. Kielecki);
Stanisław Warchalowski, sędzia pokoju w Krasnobrodzie, (okr. sąd. Zamojski) — na takie same stanowisko do Biłgoraja, (okr. sąd. Zamojski);
Jan-Karol Woliński, sędzia sądu okr. w Kaliszu, — na takie same stanowisko do Białej Podlaskiej;
Bolesław Zarzycki, sędzia pokoju w Biłgoraju, (okr. sąd. Zamojski) — na takie same stanowisko do Krasnobrodu, (okr. sąd. Zamojski).

Na zasadzie art. 15 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem zostali **odwołani**:

Teofil Górski — ze stanowiska sędziego pokoju w Skurcu, (okręg sądowy Siedlecki);
Wincenty Reklewski — ze stanowiska sędziego pokoju w Łagowie, (okręg sąd. Radomski).

Na zasadzie art. 36 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem zostali **zwolnieni**:

Stanisław Bielenia — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okr. w Zamościu, na skutek przejścia na służbę do Prokuraturji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
Bolesław Bronikowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Oleśnicy, okręgu sądu okr. w Kielcach, na skutek podania;
Józef Charkiewicz — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okr. w Radomiu, na skutek podania;
Witold Cieszewski — ze stanowiska sędziego śledczego w Kaliszu (z siedzibą w Sieradzu), na skutek podania;
Józef Daniec — ze stanowiska sędziego okręgowego w Warszawie, na skutek podania;
Władysław Drobniwicz — ze stanowiska sędziego śledczego w Kozienicach, (okręgu sądu okr. w Radomiu), na skutek podania;
Feliks Grzymała — ze stanowiska sędziego pokoju w Skrzyszewie, (okręgu sądu okr. w Siedlcach), na skutek podania;
Józef Halberthal — ze stanowiska sędziego śledczego w Warszawie, na skutek decyzji sądu dyscyplinarnego;
Kazimierz Jarociński — ze stanowiska sędziego pokoju w Zadzimiu, (okręg sąd. Kaliski), na skutek podania;
Stanisław Jurkowski — ze stanowiska sędziego pokoju okręgu II m. Łodzi, na skutek podania;
Zenon Kielkiewicz — ze stanowiska sędziego pokoju w Stawiskach, (okręg sąd. Łomżyński), na skutek podania;
Jan Kopczyński — ze stanowiska sędziego okręgowego w Zamościu, na skutek przejścia na służbę do prezydium Rady Miejskiej;
Włodzimierz Kubecki — ze stanowiska sędziego śledczego sądu okręgowego w Kielcach, na skutek podania;
Janusz Leszczyc-Biegański — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, na skutek podania;
Edward dr. Majewski — ze stanowiska sędziego śledczego w Janowie, (okr. sądu okr. w Lublinie), na skutek podania;

- Ksawery Majer — ze stanowiska sędziego pokoju w Skempem, okr. sądowy Płocki), na skutek podania;
- Adolf Matuszewicz — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku, na skutek podania;
- Konstanty Paszkiewicz — ze stanowiska sędziego pokoju w Grójcu, (okręgu sądu okr. w Warszawie), na skutek podania;
- Stanisław Piotrowski — ze stanowiska sędziego pokoju w Mirczu, (okręgu sądu okr. w Zamościu), na skutek podania;
- Jan Pióro — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okr. w Łodzi, na skutek podania;
- Wincenty Płaziński — ze stanowiska sędziego pokoju w Niewachlowie, (okręgu sądu okr. w Kielcach), na skutek podania;
- Mieczysław Polaczek — ze stanowiska sędziego pokoju w Hrubieszowie, (okr. wiejski, okręgu sądu okr. w Zamościu), na skutek podania;
- Roman Rekowski — ze stanowiska aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, na skutek podania;
- Jerzy Rudzki — ze stanowiska sędziego pokoju w Żarnowie, (okr. sąd. Radomski), na skutek podania;
- Edward Józef Sasaki — ze stanowiska sędziego śledczego w Warszawie, na skutek podania;
- Zygmunt Seyda — ze stanowiska wiceprezesa sądu okr. w Lublinie, na skutek podania;
- Seweryn Strzałkowski — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Warszawie, na skutek podania;
- Ludomir Szczepkowski — ze stanowiska sędziego śledczego sąd. okr. w Lublinie (z siedzibą w Lubartowie), na skutek podania;
- Longin Zgórski — ze stanowiska sędziego pokoju w Stoczku, (okręgu sądu okr. w Siedlcach), na skutek podania;
- Jan Zieliński — ze stanowiska sędziego śledczego przy sądzie okręgowym w Białej (z siedzibą w Radzyminie), na skutek podania;

ZMARLI.

- Konstanty Bramski — sędzia pokoju w Józefowie, (okręgu sądu okr. w Zamościu);
- Józef Kudrewicz — pisarz hipoteczny przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Kaliszu (z siedzibą w Słupcy);
- Józef Nowicki — sędzia sądu apel. w Lublinie;
- Włodzimierz Zambrzycki — sędzia pokoju w Wyszankach (okręgu sądu okr. w Łomży).